

Iz mladib peres

Prispevki »Žvončkarjev«

KRALJU ALEKSANDRU ZA ROJSTNI DAN

*Kaj bi kralju podarila
za presvetli rojstni dan?
Pesemco mu bom zložila
in veselo jo zapela,
da ponosno bo donela
prav v kraljevski Beograd!*

Angela Ulčarjeva

Gabrijel Kolbič:

PRVIČ V MESTU

Jurčku je že deset let, vendar še ni videl mesta. Kolikokrat so se doma menili, kako je tam, ali Jurček si ne more predstavljati hiš, ki se baje vrste križem kražem, po levi in pravi, in med njimi gre hrup in šum. Vse to hoče Jurček vsaj enkrat v življenju videti.

Zategadelj venomer tarna in prosi sestro, da naj ga vzame seboj. Mati pa pravijo: »Tam te zgrabijo, prodajo ter odpeljejo v Afriko, kjer te pojedò!«

Njegova zvesta sestra pa končno le izprosi pri materi dovoljenja. Joj, kakva radost!

Dolga je pot. Noge začnejo boleti Jurčka, ki še nikoli ni hodil tako daleč. »Ali bova že skoraj tam?« nestrpno vprašuje sestro. Goro, od katere so se doma razločevali le obrisi, je videti tu čisto jasno. Telefona, ljudstva in hiš je čedalje več in več. In avtomobili! Jurček je videl na vasi komaj vsake kvatre katerega, tu pa švigajo kar drug za drugim. Neznosn je ta hrup, ropotanje in piskanje. —

Tega večnega ogibanja pač Jurček ni vaje. Ko prideta s sestro do prvih izložb, ga kar ne more spraviti naprej, kajti tako čudovitih jabolk in tako velikanskih klobas še v sanjah ni videl. Da bi se ne zgubil med ljudmi, mu svetuje sestra, naj se je drži za krilo; ali to se mu zdí nespametno in žalilo

bi tudi njegovo moškost, zato korajžno stopa med ljudmi. Ni še napravil pet korakov, že se je desetkrat zaletel. Tu se zaleti v neko gospodično, ki nese metlo in nekaj drugih stvari s trga. Skoraj bi ji bil vse izbil iz rok, za plačilo mu gospodična zapreti z metlo. Jurčka je sram, ker gre toliko ljudi za njim, ki morda gledajo nanj. A nesreča ne počiva. Mimo jo primaha gospod ter mu zbije široki kmetški klobuk z razmršene glave, da se skotali po pločniku. Ko to vidi neki mestni paglavec, brcne z veseljem klofeto na sredo ceste, kjer švigajo avtomobili in drčijo vozovi. Jurčku se uderejo debele solze. Ne zna si pomagati. Glasno pokliče sestro, ki je medtem že odkrivala naprej, ne vedoč za nezgodo, ki je zadela ubogega Jurčka. Ne izgovori še docela sestrinega imena, že ga nekdo pograbi prav trdo za ščetinaste lasce. Pogleda kvišku ter uzre moža, ki ima tako svetle gumbе na obleki, da se celo naš ubogi Jurček vidi v njih. »Križ božji, kdo me pa zdaj tipa po glavi? To je gotovo Radecky, saj oče tako radi pripovedujejo o njem, kako svetle gumbе je imel!«

Medtem jo primaha preljuba sestra nazaj, išoč svojega bratca. Zagleda ga, kako stoji sredi ceste pred neznanim generalom. Hitro si popravi ruto na glavi ter jo mahne proti policaju. Po kratki svarilni pridigi vrne policaj Jurčka sestri, ki je medtem pobrala njegovo pokrivalo. Mahnila sta jo proti domu.

Naslednjega dne je Jurček pripovedoval doma tovarišem, kako je stal »pozor« pred Radeckym, kako mu je ponosno gledal v svetle gumbе, dolge brke in črne oči.

PRIMORSKIM BRATOM

Primorci naši še ječijo,
sovražne jih pesti tiščijo.
Kdaj jih osvobodimo?
Složni vsi bodimo!
V slogi je moč,
z neslogo pa proč,
nesloga le podira!
Postati moramo drevo,
ki ga tujčeva sekira
nikdar več oklestila ne bo!

Venčeslav Podričnik-Gnadčenko